అపార్థం

పంతంగి వెంకటేశ్వర్లు

సౌమ్య నన్ను చూసీ చూడనట్లు వెళుతుండడం కొంచెం ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది.

యూనివర్శిటీలో ఎంసీఏ చదువుతున్న సౌమ్య నేను ఎక్కడ ఎదురైనా పరుగెత్తుకుని వచ్చి మాట్లాడేది. మాట్లాడుతున్నంతసేపూ స్కూల్ మధ్యలో తల్లిదండ్రులను కలిసిన చిన్నారుల ఆనందం ఆమెలో వ్యక్తమయ్యేది. అటువంటి సౌమ్యలో వున్నట్టుండి ఏదో స్పష్టమైన మార్పు... ఆమె వెళుతున్న వైపే కాసేపు చూస్తూ నిలబడ్డాను. అలా చూస్తున్నకొద్దీ నాలో ఆందోళన క్రమంగా పెరుగుతూనే వుంది. ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనే క్యూరియాసిటీ అణచుకోలేక డిపార్ట్‌మెంట్ ముందు పెట్టిన స్కూటర్ తీసి సంశయంగానే ఫాలో అయ్యాను. ఇంకా లైబ్రరీకి చేరుకోకముందే ఆమెను అడ్డగించి మాట్లాడబోయాను.

దారిలో ఏదో అడ్డొచ్చి ఆగిన లోడ్ వెహికిల్‌లా ఆమె అతికష్టంమీద ఆగింది. సంభాషణలో ఉపోద్ఘాతం అవసరంలేని సందర్భం అది. అయినా ఆ క్షణం నాకొక వరమే.

''నీవు ఏమీ చెప్పకపోతే నేనేదో నీ విషయంలో తప్పు చేసానని బాధపడాల్సి వస్తుంది. అలాంటిది ఒకవేళ ఏదైనా జరిగి వుంటే అందుకు వెరీ సారీ'' అన్నాను అభ్యర్థిస్తున్నట్లుగా.

తలెత్తకుండానే ఆమె ఈ రెండు మాటల్ని విని, ఏదో గుర్తుకు వచ్చినదానిలా మళ్లీ ముందుకు కదులుతూ అంది ''మీరిక నాతో మాట్లాడకండి సార్. ప్లీజ్'' అని.

ఈ మాటలు ముందే అనుకున్నవై వుంటాయి. ఆమె తేలిగ్గానే అనేసి వెళ్లగలిగినా ఆ మాటల్లోని నిర్దాక్షిణ్యం, కాఠిన్యం నన్ను నిలువెల్లా నివ్వెరపరిచాయి.

ప్రేమికుల మధ్య సర్వసాధారణమైన ఈ సన్నివేశం నాకు పెద్ద షాక్. అప్పటికే అటూ ఇటుగా వెళుతున్న ఒకరిద్దరు మా మూమెంట్స్‌ను గమనించనే గమనించారు.

నా హాస్టల్ జీవితం చాలా కాలం ఈ ఈ యూనివర్శిటీలోనే గడిచింది. ఎమ్మే చదువు, ఆ తరువాత పిహెచ్‌డి, యూనివర్శిటీ ఉద్యోగపు ఎదురుచూపులు అన్నీ ఇక్కడే.

యూనివర్శిటీలో నా విద్యార్థి జీవితం ఎంతకాలం గడిచినా ఎవరినీ ప్రేమించింది లేదు. భంగపడింది లేదు. పూర్తిగా అటువంటి సన్నివేశాన్ని గుర్తుకుతెచ్చే ఈ అనుభవం నాకు పూర్తిగా కొత్త.

• • •

యూనివర్శిటీ డిగ్రీ కాలేజీలో తెలుగు లెక్చరర్‌గా పని చేసే నాకు సెకండ్ లాంగ్వేజ్ తెలుగు సబ్జెక్టు తీసుకున్న విద్యార్థులపట్ల సహజంగానే అభిమానం.

ఫస్టియర్ అంతా ఏమైందో తెలియదు. సెకండ్ ఇయర్ నుంచీ సౌమ్య తెలుగు క్లాస్‌కు రావడం ప్రారంభించింది. బిఎస్సీ ఇంగ్లీషు మీడియం చదివే తను మొదట్లో ఇద్దరు ముగ్గురుతో కలసి వచ్చేది. ఆ తరువాత వాళ్లెవ్వరూ రాకపోయినా తను మాత్రం మానుకోలేదు. ఒక్కొక్కరికే క్లాసు తీసుకోవడం కొంచెం ఇబ్బందే అయినా ఆ అమ్మాయి సిన్సియారిటీని కాదనలేక నేనూ క్లాస్‌కు వెళ్లేవాడిని. పాఠం చెబుతున్నంతసేపూ ఒద్దికగా కూర్చుని వినేది. అప్పుడప్పుడు అట్టవేసిన తన టెక్స్ట్‌బుక్‌లో అర్థాలు నోట్ చేసుకునేది.

మిగతా విద్యార్థుల్లోలేని ఉత్తమ గుణాలను ఆ తరువాత నేను సౌమ్యలో గమినించాను. సౌమ్య అందమైంది తెలివైందే కాదు, అణుకువ, వినయం ఆమె సొంతం. కొలిచినట్టుగా కొలత వేసినట్లుగా మాట్లాడుతుంది. నంగితనం ముచ్చుకైనా కనిపించదు.

సాంస్కృతిక కార్యక్రమాల నిర్వహణ, బయట జరిగే పోటీలకు విద్యార్థులను తీసుకువెళ్లడం మాకు అడిషనల్ వర్కుగా వుండేది. అన్నిటికంటే ముఖ్యం! విజయవాడలో ప్రతి సంవత్సరం జరిగే రాష్ట్రస్థాయి సాంస్కృతిక పోటీలకు విద్యార్థులను తీసుకెళ్లడం. ఈ పోటీలను భారీ ప్రాజెక్టుగా మా కళాశాల భావిస్తుంది. నెలల ముందుగానే ప్రిపరేషన్స్ స్టార్ట్ అవుతాయి. సౌమ్యమీద అలా ఏర్పడిన అభిమానం ఆమెను ఈ [illegible] కెళ్లేలా చేసింది. ఆ సంవత్సరం ఆ [illegible] త్సరం జరిగిన పోటీల్లో సౌమ్య [illegible] పాల్గొంది.

మొదటి సంవత్సరం 'నేటి మహిళ' [illegible] ప్పుడు తనకు బహుమతి రాలేదు. అయి[illegible] షీల్డ్ కాలేజీకి వచ్చింది. తనకు బహుమతి [illegible] లోలోపల ఏమైనా బాధపడుతుందేమోనని నేనే [illegible] ర్పుగా ఆమెతో అన్నాను.

''సౌమ్యా! నీకు కూడా బహుమతి వచ్చి వుంటే...'' అని.

ఆమె చిన్నగా నవ్వి అంది ''కాలేజీకే పెద్ద బహుమతి వచ్చినప్పుడు నాకు వచ్చినట్లు కాదా సార్?'' అని.

ఆమె మాటల్లోని పరిపక్వత నాకు ఒకింత సంభ్రమాన్ని కలిగించింది.

• • •

డిగ్రీ పరీక్షలు పూర్తవడం, వేసవి సెలవులు రావడంతో విద్యార్థులంతా వెళ్లిపోయారు. సౌమ్య డిగ్రీ పరీక్షలు పూర్తవగానే పీజీ ఎంట్రెన్స్‌కి ఉపక్రమించింది. దారిలో ఎక్కడో కలసి అదే విషయం చెప్పింది. ఆమె ప్రిపేర్ అవుతున్న నోట్స్‌ను రీసెర్చ్ స్కాలర్స్ మిత్రుల దగ్గర కలెక్టు చేసుకుని ఒకరోజు వాళ్లింటికివెళ్లి ఇచ్చాను. ఆమె ఎంతో సంతోషించింది. ఆనందంతో తన తల్లిదండ్రులను పరిచయం చేసింది.

ఎంట్రెన్స్‌లన్నీ అయిపోయిన తరువాత నేనిచ్చిన నోట్స్‌ను తీసుకుని ఒకరోజు సౌమ్య కాలేజీకి వచ్చింది. తన ఎంట్రెన్స్ అనుభవాలను నాతో పంచుకుంటున్నప్పుడే నెమ్మదిగా వాళ్ళ ఫాదర్‌ను గురించి కదిపాను.

''సౌమ్యా! ఆ రోజు మీ నాన్న ఖాళీగా వున్నానని చెప్పాడు. అర్థం కాలేదు నాకు'' అన్నాను.

అప్పటివరకూ ఉత్సాహంగా కబుర్లు చెబుతున్న ఆమె ఆ మాటతో గంభీరంగా మారిపోయింది. గుండెల్లో గూడుకట్టుకున్న విషాదాన్ని ఆ తరువాత కొంచెం కొంచెంగా వర్ణించింది.

సౌమ్య వాళ్ళ నాన్న ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో మంచి ఉద్యోగమే చేసేవాడు. ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడే ఆ కంపెనీలోనే ఆయన యాక్సిడెంట్‌కు గురయ్యాడు. ఆ తరువాత ఆరోగ్యం బాగలేక పోవడంతో ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేసాడు. అది తొందరపడి తీసుకున్న నిర్ణయం. మళ్లీ పిలుస్తారేమోననే ఆశతో చాలాకాలం ఎదురు చూసాడు. కానీ ఆ అవకాశం మళ్లీ ఆయనకు రాలేదు. దీనితో మానసికంగా కొంత కృంగిపోయాడు. ఇప్పుడు ఆరోగ్యం బాగున్నా ఆయన ఏ పనీ చేయడానికి మాత్రం ఇష్టపడడు. వ్యవసాయం అంటే ఆయనకు ప్రాణం. ఉద్యోగానికి ముందు చేసిన ఆ వ్యవసాయం చేయాలని ఇప్పుడున్నా ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడే సిటీలో ఇల్లు కట్టుకోవడంతో ఆ పనీ కుదరలేదు.

ఈ నేపథ్యంలో కూడిన కథనం ఆమె వినిపించి ''ఇదే సార్ మా దురదృష్టం'' అంటూ ముగించినప్పుడు అప్రయత్నంగానే నా కళ్ళు చెమర్చాయి. ఎప్పుడూ

చిరునవ్వుతో కనిపించే ఈ అమ్మాయిలో ఇంత విషాదం దాగి వుందా అనిపించి ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆ రోజు వాళ్లింటికి వెళ్లినప్పుడు నేను చేసిన కామెంట్ గుర్తుకొచ్చి మరింత బాధపడ్డాను.

అప్పుడే వాళ్లకేదైనా సహాయం చేయాలని నిర్ణయించుకున్నాను. ముఖ్యంగా వాళ్ల నాన్నతో ఏదైనా పని చేయించి మళ్లీ ఆయనలో నూతనోత్తేజం తీసుకురావాలని నాకు అనిపించింది. అందులో భాగంగానే కొన్ని స్మాల్‌స్కేల్ ఇండస్ట్రీస్ వివరాలున్న పుస్తకాలను సౌమ్యకిచ్చి ఇంట్లో ఆ స్కీంల గురించి చెప్పమన్నాను. ఆ సమయంలోనే నేను వాళ్ళింటివైపు ఇల్లు మారడంతో రెండుమూడుసార్లు నేనే స్వయంగా వెళ్లి చెప్పిచూసాను. నేను వాళ్లింటికెళ్లినప్పుడు సౌమ్య తన ట్యూషన్ విద్యార్థుల మధ్య ఠీవిగా కనిపించడం నాకెంతో నచ్చేది. అయితే ఎందుకో వాళ్ళ నాన్నకు నా సలహాలు రుచించలేదు.

ఆ తరువాత నేను చేసిన ప్రయత్నం కూడా సఫలీకృతం కాకపోవడంతో ఇక ఆ ఆలోచనను పూర్తిగా విరమించుకున్నాను.

ఈలోపు సౌమ్యకు ఎంసీఏలో ర్యాంక్ రావడంవల్ల ఇక్కడి యూనివర్శిటీలోనే సీటు దొరికింది. తను అనుకున్నవి, ప్రిపేర్ అయినవి ఒకటైతే సీటు దొరికింది మరొక కోర్సులో. పైగా ఎంసీఏ డిమాండ్ వున్న కోర్సే అయినందున ఆమె సహజంగానే ఎక్కువ ఆనందానికి లోనైంది. ''ఇక మీకు రెగ్యులర్‌గా టచ్‌లో వుండే అవకాశం లభించింది'' అంటూ నాపట్ల గౌరవాన్ని, కృతజ్ఞతను అదే సందర్భంలో చాటుకుంది. ఆమెలో కలిగిన కొత్త ఉత్సాహానికి నేనూ ఎంతో సంతోషించాను. మామధ్య స్నేహం, ఆత్మీయత మొగ్గ తొడగడానికి ఇవన్నీ కారణమయ్యాయి.

యూనివర్శిటీలో చేరిన తరువాత కొత్త వాతావరణం, స్నేహితుల మధ్య తనూ, మళ్లీ రొటీన్ కాలేజీ బిజీలో నేనూ మునిగిపోవడం, పైగా మా దారులు కూడా వేరుకావడంవల్ల మేం కలుసుకునే అవకాశాలు సహజంగానే సన్నగిల్లాయి. ఎప్పుడో అరుదుగా కలుసుకున్నప్పుడు మాత్రం మామధ్య ఆత్మీయమైన పలుకరింపులు, కబుర్లు సాగేవి.

అన్నిటికీ మించి ఆమె హృదయపూర్వకంగా స్పందించే తీరు నన్నెప్పటికప్పుడు ముగ్ధున్ని చేస్తూ ఆమెపట్ల నా అభిమానం ఇనుమడించడానికి దోహదపడేది.

ఇలా పెనవేసుకుపోయిన మా స్నేహంలో అపోహలకు, అపార్థాలకు అవకాశం ఉంటుందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు.

• • •

సౌమ్య ప్రవర్తన నన్ను తీవ్రంగా కలచివేసింది. సంఘటన తరువాత రెండురోజులు పూర్తిగా నేను నిద్రకు దూరమయ్యాను. అవమానభారంతో నా మనసు విలవిలలాడిపోయింది. ఆమెకు ఉత్తరం ఇవ్వాలనుకుని ''నా జీవితంలో మే 29 చాలా దురదృష్టకరమైన రోజు'' అని ''నీవు ఇచ్చిన గురుదక్షిణ నోబుల్ బహుమతి కంటే గొప్పది'' అని ఇలా ఏవేవో పిచ్చి

వాఖ్యానాలు చేస్తూ ఆ రోజు రాత్రి ఉత్తరం రాసి పెట్టాను. నాకున్న కొద్దిపాటి నాస్తిక భావాలను పక్కన పెట్టి ప్రశాంతతకోసం ఒకరోజు గుడికి వెళ్లాను.

క్రమక్రమంగా నా మనసు శాంతించింది. నిప్పులు చిమ్ముకుంటూ నింగికి ఎగిసిన ఉపగ్రహంలాగా. ఆ తరువాత సౌమ్య ప్రవర్తనపై నా మనసు విశ్లేషణకు పూనుకుంది.

సరిగ్గా ఇరవైరోజులక్రితం ఎటువంటి భేషజాలు వ్యక్తం చేయకుండా నాతో మాట్లాడి వెళ్లిపోయిన అమ్మాయి... నా గురించి ఆలోచించడానికి మీరున్నారుగా అంటూ నామీద అనంతమైన నమ్మకాన్ని, భరోసాను ప్రదర్శించిన ఈ అమ్మాయిలో సడెన్‌గా మార్పేమిటి? నాకు మాట్లాడే అవకాశం ఇచ్చి నివృత్తి చేసుకోవలసిన బాధ్యత తనకు ఎందుకులేదూ? అప్పుడు తీవ్రమైన మనస్తాపంలో ఉండి వుంటుందనుకున్నా తరువాత అయినా నాకు ఎందుకు చెప్పలేదూ? ఈ అపోహలు తొలగిపోవడం కూడా తనకు ఇష్టంలేదా? స్నేహి

హైటూ-వెయిటూ డీటెయిల్స్

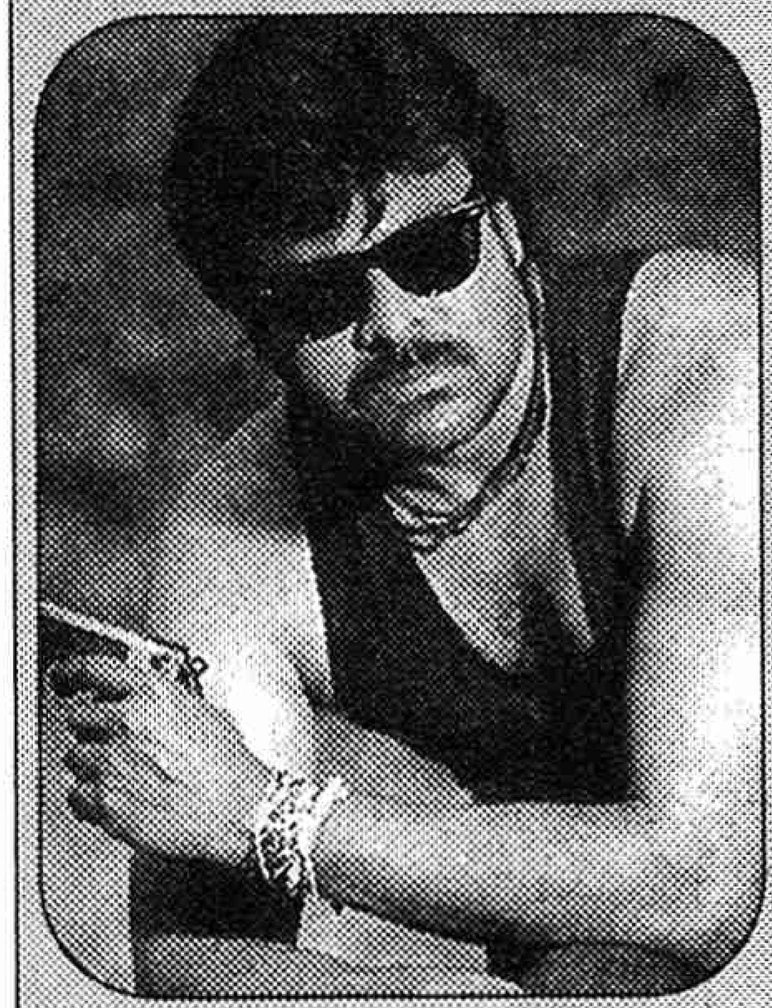

హలో! సినీ తారల గురించి మన కెంత తెలుసన్నా ఇంకా, ఇంకా తెలుసుకోవాలని వుంటూనే వుంటుంది. వాళ్ళకున్న క్రేజ్ అటువంటిది మరి. అందుకే మీకోసం ఇక్కడ కొందరి తారలు హైట్‌లు, వెయిట్‌లూ ఇస్తున్నాను.

★ అనాటికీ, ఈనాటికీ, ఏనాటికీ హీరోనే అయిన అక్కినేని నాగేశ్వరరావుగారి హైట్ ఐదు అడుగుల ఐదున్నర అంగుళాలు. వెయిట్ 76 కేజీలు.

★ మన మెగాస్టార్ చిరంజీవిగారి హైట్ ఐదు అడుగుల తొమ్మిది ముప్పావు అంగుళాలు. వెయిట్ 85 కేజీలు.

★ తన నటనతో, ఖంగుమనే కంఠంతో డైలాగ్స్ ద్వారానే కొందరికి వీరాభిమాని అయిన నటుడు రాజశేఖర్. హైట్ ఐదు అడుగుల 11 అంగుళాలు, వెయిట్ 75 కేజీలు.

★ కిలకిల నవ్వులతో, తన పిచ్చి డైలాగ్‌లతో (ఎన్న చేట అంటూ...) నవ్వించే ఆలీ హైట్ 5.6, వెయిట్ 75 కేజీలు.

★ నీ జీను ప్యాంటు చూసి... అంటూ పాట పాడి అందరినీ మత్తెక్కించే కళ్ళతో ఆకట్టుకునే ఇంద్రజ హైట్ 5.7, వెయిట్ 56 కేజీలు (తక్కువేం కాదన్నమాట).

- విరాజి

సిన బాధ్యత తనకు ఎందుకులేదూ? అప్పుడు తీవ్రమైన మనస్తాపంలో ఉండి వుంటుందనుకున్నా తరువాత అయినా నాకు ఎందుకు చెప్పలేదూ? ఈ అపోహలు తొలగిపోవడం కూడా తనకు ఇష్టంలేదా? స్నేహితుల కామెంట్స్‌ను తట్టుకోవడానికైనా నన్ను బాధపెట్టడానికి సిద్ధపడిందా? ఇది మంచో చెడో ఎందుకైనా మంచిదని ఈ స్నేహాన్ని ఇంతటితో ఆపెయ్యాలని నిర్ణయించుకుందా? ఇలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు ఎందుకో నా గుండెలు దడదడలాడాయి. ఇదే నిజమైతే ఎంత స్వార్థం తనది? ఒక ఆత్మీయుడిని కోల్పోతున్నానన్న భావనే తనలో లేదా? ఏమో? ఈ పరిచయాన్ని అవుననలేక, కాదనలేక కొంతకాలం సంకట స్థితిని ఎదుర్కొందేమో? ఈలోపు తలెత్తిన అపోహలు ఒక పరిష్కారాన్ని చూపి వుంటాయి.

ఎన్నో తర్కబద్ధమైన ఆలోచనలతో నా మనసు వేడెక్కింది. సౌమ్య తన అయిష్టాన్ని మరోరకంగా సూచించినా ఎంత బావుండు అనిపించింది. ఊరట కోసం మిత్రుల సలహా తీసుకోక తప్పలేదు. వాళ్ళు నేనూహించినవే చెప్పినా అదనపు సమాచారాన్ని వాటికి జోడించారు. మొదటి మిత్రుడు నేపథ్యం చెప్పగానే పెద్దగా నవ్వి ''ఇవన్నీ కాలేజీ రోజుల్లో మామూలే. మీరు ఎందుకు అంతగా ఆలోచిస్తున్నారు?'' అన్నాడు ఇదసలు సమస్యే కాదన్నట్లుగా.

నేను కొంచెం తేరుకుని ''మీరన్నది నిజమే. కానీ కాలేజీ రోజుల్లో విద్యార్థుల మధ్య వుండే పరిచయాలు, వ్యవహారాలు వేరు. ఇక్కడ స్టూడెంట్ అయిన వ్యక్తికి నాకూ తలెత్తిన సమస్యకదా?'' అన్నాను సమస్యను అర్థం చేయించే ప్రయత్నం చేస్తూ.

ఇది సెంటిమెంట్ కేసు అనుకున్నాడేమో? వెంటనే తన ధోరణి మార్చి చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

''ఈ లేడీస్ ఒక్కొక్కసారి అర్థం అవుతారు. ఒక్కొక్కసారి అసలే అర్థంకారు'' అన్నాడు మొదట వేదాంతిలా. మళ్ళీ అతనే కొనసాగిస్తూ ''ముఖ్యంగా సానుభూతి, జాలి ఎక్కువైనట్లు అనిపిస్తే అసలే జీర్ణం చేసుకోలేరు. మూడు నాలుగుసార్లు కలుసుకోగానే ఇక తమరి కోసమే తిరుగుతున్నట్లు ఫీలయిపోయి వెంటనే అపార్థం చేసుకుంటారు. ఈ సమయంలో యాదృచ్ఛికంగా ఎదురుపడ్డామా? ఇక సరే సరి...అయినా మీకు పెళ్ళయివుంటే ఈ సమస్యే ఉత్పన్నం అయ్యేది కాదుకదా?'' అంటూ ముగించాడు. ఆయన అన్న చివరి మాటకు నవ్వే వచ్చింది నాకు. నిజమేనేమో! ఇక్కడ ఉద్యోగాలకు మళ్ళీ మనిషికీ మనిషికీ మధ్య నమ్మకానికి కొన్ని అర్హతలుండాలి కాబోలు...మనసులోనే అనుకున్నాను.

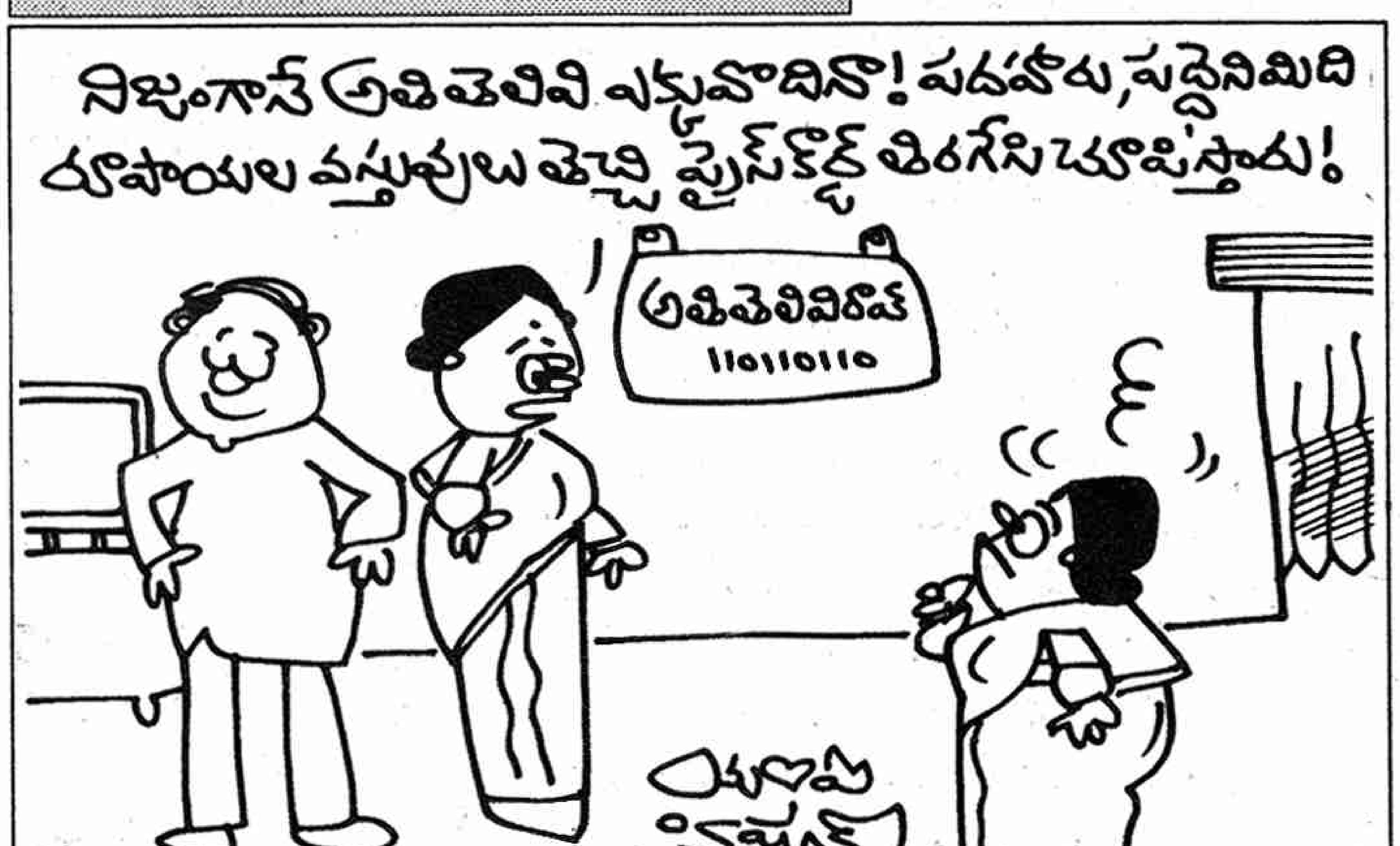

మరో మిత్రుడు ఆంజనేయస్వామి భక్తుడు. అయినా నాకు మిత్రుడే.

''ఇందులో అంత ఆలోచించి బాధపడాల్సిందేముంది? మీ అభిమానం చూరగొన్న ఒక వ్యక్తి అభ్యున్నతికి పాటుపడాలనుకున్నాను. తను అర్థం చేసుకోలేదు. దానికి మీరేం చేస్తారు? అర్థం చేసుకోలేకపోయినందుకు తను బాధపడాలిగానీ, ముందు ముందు అర్థం చేసుకుంటుందేమో వేచి చూద్దాం'' అంటూ ముగించాడు. ఆ మాటలతో నాకు తాత్కాలికంగా ఉపశమనం లభించింది.

• • •

సంఘటన జరిగి రెండేళ్ళయింది. ఈలోపు నాకు పెళ్ళయింది. సౌమ్య ఎంసీఏ కూడా పూర్తయింది. ఈ మధ్యకాలంలో సౌమ్యా నేనూ ఎక్కడ ఎదురుపడ్డా చూసుకుంటూ వెళ్ళడమేతప్ప ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోలేదు. ఆమె కనిపించినప్పుడు మాత్రం రేఖామాత్రంగా నాలో బాధ మెదలుతుండేది. అయితే సౌమ్యలో క్రమక్రమంగా మార్పు వచ్చింది. మునుపటిలాగా మళ్ళీ నాతో సాన్నిహిత్యంగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. వుంటుంది కూడా. ఎక్కువ పశ్చాత్తాపానికి గురైందేమో ఇప్పుడు కాలేజీకి కూడా వచ్చి మాట్లాడుతోంది. ఉండబట్టలేక ఒకరోజు సౌమ్య గురించి మా ఆవిడతో గొప్పగా చెప్పాను. ఇదే సమయంలో మేం రెండు మూడుసార్లు స్కూటర్‌మీద వెళుతున్నప్పుడు సౌమ్య ఎదురుపడి నాతో సాన్నిహిత్యంగా మాట్లాడడాన్ని మా ఆవిడ అదేపనిగా గమనించింది. సౌమ్యతో మాట్లాడిన మరొక రోజు ఇంటికి తిరిగివచ్చిన తరువాత మా ఆవిడ అన్న మాట విని నేను నిజంగానే నిశ్చేష్టుడినయ్యాను.

''మీరిక ఆవిడతో మాట్లాడకండి ప్లీజ్'' అంది గోముగానే. నాకు మొదట అర్థంకాలేదు. జోక్ చేస్తుందేమోననుకున్నాను. కానీ తను నెమ్మదిగానే అన్నా సీరియస్‌గానే అంటుందని అర్థం అయిన వెంటనే నరాలు తెగ్గోసిన ఫీలింగ్ కలిగింది. అయినా ఎందుకూ? అని అడగలేకపోయాను. ఎందుకంటే? తను కూడా ఆ భావజాలంలోని వ్యక్తే. శ్రీమతి కావడంవల్ల ఈమె కొంచెం ప్రేమ ముసుగులో చెప్పగలిగింది. ఆమె పరాయి స్త్రీ కావడంవల్ల ఎటువంటి ముసుగు లేకుండా చెప్పింది. ఇద్దరి మధ్య వున్న వ్యత్యాసం ఇంతే. ఎందుకో అప్పుడు సలహా చెప్పిన మిత్రుడు గుర్తొచ్చాడు. ఆయన కలిసినప్పుడు జరిగిన విషయం చెప్పి నవ్వుతూనే అడిగాను ''పెళ్ళయితే ఇటువంటి సమస్యలు వుండవన్నావుగా'' అని.

ఆయన చెప్పిన సమాధానం విన్న తరువాత మరింత అవాక్కు కాకుండా ఉండలేకపోయాను.

''అవును, పెళ్ళి చేసుకోమన్నానుగానీ ఎడ్యుకేట్‌ను ఎవరు చేసుకోమన్నారు?'' అన్నాడాయన తాపీగా టీ తాగుతూ. ఆయన చమత్కారం కోసమే అన్నా అందులో ఏదో అర్థం వుందనిపించింది ఆ క్షణంలో నాకు.

ఏది ఏమైనా మానవ సంబంధాలన్నీ ఎప్పుడూ ఒక అంచుపైనే ప్రయాణిస్తుంటాయి. ఆ అంచుపైన సోడా సీసాలోని గోలిలా అటూ ఇటూ కదిలితే 'అపార్థ భావన'. ఒక రకంగా అది యాక్సిడెంట్ కూడా. మన ప్రమేయం ఏమీ లేకుండానే ఒక్కొక్కసారి అది మనల్ని బాధపెడుతుంది. ఇలా అనుకున్నాక ఇక నా మనసుకు పూర్తి ఊరట కలిగింది.

★